

Međutim, prvenstvo negacije u određenju dijalektičke delatnosti reaktivnog tipa više nego jasno ukazuje u kom smislu on pretpostavlja i nužno “ukida” ono aktivno. Reaktivni tip, kao rezultat pobede reaktivnih sila, kao što je rečeno, uvek već pretpostavlja datost “istinskog sveta” koji nije ništa drugo do vladajući način života. Međutim, ono u čemu počiva perversija reaktivnog tipa jeste da on ujedno “hoće” i *neće* ono aktivno. On “hoće” ono aktivno kao ono koje mu jedino može ponuditi pozitivnost vlastitog “sveta života”, ali istovremeno *neće* ono aktivno, jer time vladajući način života, uspostavljen onim aktivnim, i dalje ostaje otvoren za delatnost onoga aktivnog, odnosno ostaje otvoren za nemogućnost da se od njega stvori *datost* “istinskog sveta”.

Kao što smo već naznačili, za Ničea je “metafizika” mesto čiste transparentosti prethodno iznete logike reaktivnog tipa, mesto gde se data logika pokazuje u svom najčistijem obliku. Tako kod Hegela (Georg Wilhelm Friedrich Hegel), kao *par excellence* mislioca negativnosti, nalazimo misao o “pravu heroja”, misao koja Hegelu u *Osnovnim crtama filozofije prava* služi da *ne-dijalektički* postavi početak povesti, odnosno države. Naime, heroj silom nad pretpostavljenim nasiljem prirodnog stanja uspostavlja civilizovano stanje (čuvena negacija negacije). Ono što je sa stanovišta naše analize posebno interesantno jeste da je heroj ovde razumljen kao neko ko ni na koji način ne učestvuje unutar dijalektičke igre priznanja, već je kao *ne-dijalektički* akter kao takvu omogućava. On nije gospodar u Hegelovom smislu – njegovo biće ne pretpostavlja odnos sa drugim, on je pre gospodar onako kako Niče misli gospodara, odnosno aktivni tip, u krajnjem onako kako misli tip volje za moć.